

An abstract painting with a rich, textured surface. The left side is dominated by dark, moody colors like deep blue, green, and black, with some white speckles. The right side transitions into bright, warm colors like orange, yellow, and light blue. The brushstrokes are thick and expressive, creating a sense of depth and movement.

"Kaipuu"

Titta Ylönen

2021

Kuvataiteen perusopetus,

laaja oppimäärä

Lopputyö

Sara Hildén -akatemia

"Kaipuu"
keramiikka, akryyli, lyöntimetalli

Lähtökohta

Miettiessäni lopputyötä, ajattelin tekniikan suhteen selkeimpien vaihtoehtojen olevan maalaaminen ja keramiikka. Maalaamisesta innostuin syksyllä 2019, kun sain syventävissä olla Erno Peltosen maalauskurssilla. Muistan, kun silloin päätin, että nyt saa hipsuttelu ja pikkutarkka ilmaisu jäädä taka-alalle ja on aika kaikin keinoin ja rohkeasti tutustua maalaamisen eri puoliin, materiaaleihin ja niiden mahdollisuuksiin. Asetin itselleni tavoitteeksi, että maalaan koko kehollani, en tee mitään esittävää ja etten tee mitään valmiiksi. Tuon syksyn perjantait olivat tekemisessä vapauttavia ja opin paljon. Kannustava ja salliva ilmapiiri rohkaisi kokeilemaan. Tartuin kaikkiin mahdollisiin välineisiin, mitä löysin ja keksin ja käytin värejä, joita en aikaisemmin ollut paletilleni ottanut. Uppouduin maalaamiseen niin, että tunnit kuluivat siivillä ja tuntien jälkeen olin energiaa täynnä. Lopputyötä ajatellessani mietin tuon maalausprosessin jatkamista. Kallistuin kuitenkin keramiikan tekemiseen, koska ajatukseni työn sisällöstä pystyisin mahdollisesti ilmaisemaan keramiikan avulla paremmin. Koin myös, että minulla myös keramiikassa on edelleen valtavasti opittavaa. Haaveeni oli kehittää osaamistani etenkin muotoilussa. Alkuperäinen suunnitelmani oli jatkaa sen rinnalla myös maalaamista.

Olen harrastanut keramiikkaa Pirkan opistossa Pirkkalassa jo parikymmentä vuotta. Olen tehnyt pääosin levytekniikalla ja muilla käsinrakennustekniikoilla vateja, kulhoja, maljakoita ja rasioita sekä pieniä eläin- ja ihmishahmoja. Olen myös tehnyt muutamia pienehköjä naisveistoksia ja naisen päitä ja monesti miettinyt, että haluaisin keskittyä oikein huolella kasvojen oikeiden mittasuhteiden harjoitteluun: silmien, nenän ja suun muotoiluun ja mahdollisesti myös ilmeiden muovaamiseen. Lopputyössä halusin haastaa itseni ja tehdä jotain, mitä en aiemmin ollut tehnyt. Vaikka ajattelin kasvojen kuvaamisen olevan tekemisen keskiössä, halusin pelkän pään tekemisen lisäksi myös muovata kokonaista hahmoa. Halusin työni osien keskustelevan keskenään ja aloin siksi suunnitella useampaa veistosta.

Aluksi suunnitellessani työtä, mielessäni oli kuvata vanhempia, viisaita naisia, joita olen elämässäni saanut kohdata. Hahmottelin kolmea veistosta ja mietin niille nimiä kuten "Ymmärrys", "Lempeys", "Ahkeruus". Mielikuvissani veistosten naiset olivat ihmisen kokoisia. Ymmärsin kuitenkin aika nopeasti, että sellaisten tekeminen ei tässä ajassa, näillä taidoilla ja näissä tiloissa onnistuisi. Aloin sen jälkeen miettiä kahden toisiansa vastakkain seisovan veistoksen tekemistä ja niiden välistä dialogia ja kohtaamista.

Kasvojen mittasuhteet ja niiden kuvaaminen on jäänyt askarruttamaan minua siitä lähtien, kun ensimmäisen kerran itse olen kasvoja yrittänyt keramiikassa tehdä. Zsuzsa Demeterin piirustuskurssilla Sara Hildèn - akatemiassa sain oppia ja ymmärrystä siitä, miten ihmisen luusto ja lihakset ovat kasvojen muotojen pohjalla. Samoin Riikka Lenkkerin viikonloppukurssi muotokuvamaalauksesta oli tärkeä ihmisen piirteiden kuvaamisen ja kasvojen kolmiulotteisuuden ymmärtämiselle. Näiden opintojen jälkeen huomasin monesti, että osasin jo vähän paremmin nähdä, miten tieto anatomiasta oli taideteoksissa toteutettu käytännössä. Aloittaessani päättötyön suunnittelua tutkin esimerkiksi Essi Renvallin ja Kerttu Horilan töitä. Näin Horilan veistoksia kesällä Raumalla ja Valkeakosken Voipaalassa. Veistosten näkeminen aitoina, kolmiulotteisina oli kuvien tutkimisen lisäksi opettavaista ja auttoi minua ymmärtämään jotain teknisiä asioita. Vieraillessani kesällä Emil Wikströmin taiteilijakodissa, yritin erityisesti kiinnittää huomiota kasvoissa silmien muotoiluun, joidenka ajattelin tuottavan suurinta pulmaa tekemisessä. Nykykeraamikoista ihailen erityisesti Kim Simonssonia ja etenkin hänen sammalihmisiään, joiden ideaa ja toteutusta ihailen. Viimeksi näin hänen työnsä "Aboute Clay" - näyttelyssä Fiskarsissa 2018. Sieltä mieleeni jäi myös realistisia ihmishahmoja kuvaavat saksalaiset keraamikot Rainer Kurka sekä Silvia Siemes. Etsiessäni veistoksia ihmisistä tekemiseni avuksi netin ihmeellisestä maailmasta, löysin kuvanveistäjä Bruno Valpothin upeat puuveistokset, jotka ovat olleet innottajina työtä tehdessäni.

Työtä eteenpäin suunnitellessani ja sen sisältöä miettiessäni palasin aina kohtaamisen teemaan. Mietin, miten pienetkin kohtaamiset voivat olla meille hyvin merkityksellisiä ja että kaipaus, suru tai ikävä muistuttavat usein meitä tärkeistä hetkistä.

Eino Leinon runo "Ikävöi ihminen" oli inspiraationa työssäni. Runo kuvaa kaipausta ja kaihoa menneeseen ja jo olleeseen: lapsuuden kesiin, leikkeihin, murheettomuuteen ja vapauteen. Kuunnellessani lauluyhtye Rajattoman laulua siitä, palaan usein ajassa taaksepäin siksi tytöksi, joka olin ja olen pohjimmiltani edelleen. Jotain siitä turvasta ja kaihosta halusin yrittää tuoda työhöni.

Ihmisen elämänkaari, elämänvaiheet, samanlaisuus ja toisaalta taas yksilöllisyys ja ainutkertaisuus kiinnostavat minua. Oman sukuni historia on pienestä pitäen kiehtonut minua. Fammoni vanhat valokuvat, joita selailin aina hänen luonansa käydessäni, olen saanut perinnöksi ja niitä tutkin, miettiessäni työtäni ja hahmotellessani piirteitä naishahmoilleni. Halusin rakentaa työtäni niin, että tekemiseni perustalla oli ajatukset näistä suvun vahvoista naisista.

Omien lasteni valokuvat olivat apunani yrittäessäni hahmottaa silmän muotoa, luomen paksuutta, kulmien kaaria, hiuksia ja muita yksityiskohtia ja jotain niistä muovautui töihini. Nykyisyys ja historia kohtaavat.

Ikävöi ihminen

*Ikävöi ihminen,
kaipaa kauneinta muiston ja toiveen,
päiviä lapsuuden,
aikoja armaita hempeän hoiveen,
isää ja äitiä,
veljiä siskoja vierailta mailta,
untesi neitiä,
häntä, mi pois meni hämäreiden lailla.*

*Muistatko aikaa,
milloin sun aamus nous elon kultaan,
lempesi taikaa,
riemuja ammoin jo menneitä multa,
retkiä marjassa,
laineita soljuvan salmen ja lahden,
käyntejä karjassa,
kesäyön ääniä yksin tai kahden?*

*Kaipaatko milloin
pois ajan, paikan ja kuolonkin taaksi,
istuen illoin,
tuntien hiljaa maatuvas maaksi,
kun kaikki haipuu
kaunis niin kauas ja päämäärä pyhä
vitkahan vaipuu,
vaikka sa korkeelle kurkotat yhä?*

*Mauratko koskaan
silloin sa naurua ivan ilkamoivan?
Säikykö, joskaan
kuule et muuta kuin oman äänes soivan?
Painatko pääsi
silloin sa peljäten, kulmilla harmaan?
Särkykö jääsi
muistoista, toiveista mennehen, armaan?*

Itketkö ihminen,
silloin sa kauneinta tiedon ja tunnon,
hienointa sydämen,
herkintä pyrkivän pyyteen ja kunnan?
Kuuletko hukkaan
juoksevan hetkiä mittaavan hiekan?
Päivies kukkaan
näätkö jo tähtäävän kuuraisen miekan?

Kyynelten armo
syntymälahjoista laupein on meille,
surun suurten tarmo
kylvetty siunaten sydämien teille:
kärkien kestät,
silloin kun nauttien sortuisit ammoin,
itkien estät
itsesi vallasta tyhjyyden kammoin.

Ikävöi, ihminen,
taa ajan, paikan ja tuonenkin laineen!
Rannalta tuskien
näähä pyhä tähtesi yli yön ja aineen!
Kultainen heläähä
ihmisen ikävöivän sielussa kieli.
Etsimys elää,
maaksi kun maatuu jo tyytyvän mieli.

Eino Leino

Työskentelyprosessi

Haasteena suunnittelussa ja sittemmin myös toteutuksessa oli se, että uuni opistolla on 50 cm syvä ja työ piti tehdä osista. Olisi ollut ajatuksena helppoa tehdä kolme puolen metrin osaa veistokseen, mutta kun piirtelin hahmoja kokonaisuudessaan, ymmärsin, että minun täytyy ajatella katkaisut mahdollisimman sopiviin ja luonteviin paikkoihin. Piirsin avukseni voimaperille hahmotelmat naisista ja mittailin ja suunnittelin niitä aina eteenpäin työn edistyessä.

Materiaaliksi valitsin karkean korkean polton kivitavarasaven nro 1153, jota olen paljon käyttänyt ja jonka ajattelin sopivan parhaiten isoon veistokseen rakennettavuutensa vuoksi. Samoin olin mieltynyt sen vaaleanruskeaanväriin raakapolton jälkeen ja tiesin, että esim. akryyliväreillä sen patinoiminen onnistuisi. Aloitin ensimmäisen veistoksen tekemisen keramiikan torstaitunnilla pään hahmottelemisella. Saman tien toin työn kotiin ja jatkoin sen tekemistä kotona keittiössä.

Tehdessäni ensimmäistä veistosta, alkoi sisältö tarkentua ja kokonaisuus pelkistyä. Pään muotoilemisen avuksi olin katsonut videon, jossa Yhdysvaltalainen keraamikko Tip Toland muovaa savesta ihmisen pään samalla opettaen. Tehdessäni omaa ensimmäistä veistosta, katsoin videota uudelleen samaan aikaan, kun tein. Istuin työtä tehdessäni peilin ääressä ja tutkin samalla myös omia piirteitäni.

Työskentelyssä keskityin ennen kaikkea kasvojen muotoiluun. Miten olenkaan tarkkaillut kohtaamieni ihmisten kasvoja: silmien kokoa, luomen muotoa, nenän mallia ja huulten kaaria! Ja edelleen teen sitä... Apuna minulla oli kuvien lisäksi myös peili, jolle ilmeilin, yrittäessäni ymmärtää erilaisten tunteiden näkymistä kasvoilla.

Työn edetessä ilmaisu alkoi pelkistyä. Ajatukset pitsin painamisesta tai tekstin kirjoittamisesta hahmoihin ei tuntunut enää merkitykselliseltä. Samoin ajatukset kruunusta päässä tai perhosista hiuksissa jäivät. Työ kuljetti tekijäänsä ja savi muotoutui omalla tavallaan.

Kun aloin tehdä toista hahmoa, halusin teoksen osien olevan eri korkuiset kuin ensimmäisessä, jotta liitoskohdat eivät kiinnittäisi katsojan huomiota niin helposti. Aloin suunnitella käsien liittämistä yläosan kokonaisuuteen. Mittasuhteiden hallitseminen oli tässä erityisen vaikeaa, kun yläosasta sai tulla korkeintaan puolimetrinen ja jouduinkin tässä kohdassa tekemään kompromisseja ja unohtamaan totuudet mitoista.

Mietin ajatusta antamisesta ja vastaanottamisesta. siitä, miten myös itselleen voi antaa, itseään kuunnella, itseään muistaa ja muistuttaa ja siitä, että jo eläneet, tuntemattomatkin voivat lahjoittaa. Punarinta, sielulintu ja ystäväni kotipihalta tuli tässä vaiheessa mukaan teokseen.

Veistosten tekeminen vaati paljon aikaa. Sain tehdä niitä täysipäiväisesti kaikki lukuvuoden perjantait. Myös monet lauantait ja sunnuntait kuuluivat veistosten parissa. Onneksi minulla oli mahdollisuus siihen.

Kasvojen muotoilemisen alkuvaihe oli ehdottomasti työn parhaita hetkiä. Tabula rasa. Miten sykehdyttävää olikaan saada aikaiseksi jotain oikean näköistä ja yrityksen ja erehdyksen kautta ymmärtää ja hahmottaa. Tein veistosten yläosat aluksi kokonaan savikappaleesta muovailemalla, jonka jälkeen puolitin kappaleen, kaiversin ne ontoiksi ja liitin jälleen yhteen. Sen jälkeen tein piirteet ja muut yksityiskohdat valmiiksi.

Isokokoisien veistoksen osien muovaaminen oli yllättävän vaikeaa. Ajattelin, että minulla jo olisi jotain kokemusta keramiikan teosta, mutta töiden koko oli uusi haaste tekemisessä. Tein veistosten kaksi alimmaista osaa makkaratekniikalla. Rakennustekniikoiden miettiminen ja osien kokoaminen oli vaikeaa ja vei aikaa, mutta palkitsikin sitten onnistuessaan. Jännitin poikkeuksellisen paljon polttoja, vaikka olinkin liittänyt kappaleet ja osat toisiinsa huolellisesti. Helpotus oli suuri, kun molemmista poltoista tuli ehjät osat.

Työn polttamisessa oli ongelmansa vallitsevien olosuhteiden takia. Korona pysäytti useaan kertaan Pirkan opiston toiminnan ja itse päädyin parin viikon karanteeniin maaliskuussa. Nämä kaikki siirsivät aikataulua aina eteenpäin. Työn valmistumisen takaraja tuli lähemmäs nopeammin, kuin oli hyvä, mutta siitäkin selvittiin.

Sain tehdä niitä täysipäiväisesti kaikki tait ja sunnuntait kuuluivat veistosten siihen.

Uloimmasta työn parhaita hetkiä. Tabula
aikaiseksi jotain oikean näköistä ja
ja hahmottaa. Tein veistosten yläosat
emalla, jonka jälkeen puolitin kappaleen,
en. Sen jälkeen tein piirteet ja muut

en oli yllättävän vaikeaa. Ajattelin, että
kan teosta, mutta töiden koko oli uusi
alimmaista osaa makkaratekniikalla.
en kokoaminen oli vaikeaa ja vei aikaa,
ennitin poikkeuksellisen paljon polttoja,
toisiinsa huolellisesti. Helpotus oli suuri,

evien olosuhteiden takia. Korona pysäytti
ja itse päädyin parin viikon karanteeniin
aulua aina eteenpäin. Työn valmistumisen
oli hyvä, mutta siitäkin selvittiin.

Keittiö ei työ- ja varastotilana näin pitkässä työskentelyssä ollut paras mahdollinen. Työergonomia ei ollut optimaalinen ja valaistus vuoden pimeimpinä viikkoina ihan surkea. Siisti työskentely tällaisen savityön kanssa on mahdotonta ja vaikka pintoja pyrkikin suojaamaan, vaativat jäljet aina kovan siivoamisen päivän päätteeksi. Töiden säilyttäminen lattialla ja pöydillä väsytti perheen muut jäsenet ja minutkin. Olin kuitenkin loppujen lopuksi tyytyväinen siihen, että tein valinnan tehdä työtä kotona ja polttaa Pirkan opistolla. Kun korona pysäytti Pirkan opiston toiminnan ja rajoitti melkoisesti akatemian toimintaa, oli minulla mahdollisuus kotona tehdä työtä vaikka joka päivä. Jos joskus tulen tekemään vastaavaa projektia, täytyy silloin vakavasti miettiä erillistä työhuonetta.

Engopè - käsittely raakapoltoon olisi veistoksille ollut varmasti oiva ratkaisu. Sen pehmeät värisävyt olisivat sopineet veistoksiini. Käytännössä engopèn käyttö oli mahdotonta siinä vaiheessa, kun opisto sulkeutui koronan vuoksi. Lasituksen olin aiemmin jo hylännyt, koska en ennättänyt muutaman syksyisen lasituskoikeilun lisäksi niitä riittävästi tehdä. Olen aiemmin käsitellyt töitani lasitteen lisäksi akryyli - ja automaaleilla. Temperamaaleja veistoksiini etsin, mutten helposti löytänyt, enkä aikataulusyistä pystynyt niitä sen paremmin metsästäämään.

Päätin kokeilla töihini kevyesti akryylimaalia. Raakapolton väri, vaikka siitä itsessään pidänkin, vaati hiukan elävyyttä kasvoihin ja maalasin ne hyvin ohuella valkoisella. Hiuksiin käytin kevyesti ruskeaa ja mustaa, samoin helmoihin. Maali käyttäytyi savella kohtuullisen hyvin ja oli aika helposti työstettävää. Toisen naishahmon kasvot eivät olleet niin sileät ja siinä väri olisi voinut onnistua paremminkin. Värin määrää ja riittävyttä oli aika vaikea arvioida ja kuvatessani töitäni luonnossa tuntui siltä, että kotona voimakkaaltakin tuntuvat kohdat näkyivät aika vaatimattomina. Taas kun toin työni kotiin keinovaloon, käsittely oli mielestäni ihan riittävä.

Punarinnan halusin käsitellä niin, että se mahdollisimman hyvin erottuisi neidoista ja niiden värityksestä. Siksiäpä maalasin sen huolella kauttaaltaan akryylimaaleilla höyhenpuvun väritystä jäljitellen.

Halusin kokeilla töihini ehdottomasti myös lehtikultaa. Sen kokeileminen on kiinnostanut minua jo itkään. Ajattelin sen sopivan karkeaan, mattaan pintaan. Lehtikullan määrän ja muodon arvioiminen oli tehdessä mielenkiintoista. Itse tekeminen leijuvien kultahippusten seassa oli hauskaa. Suurpiirteisemmästä jäljestä tuli selkeästi parempaa, kuin suunnitellummasta.

Työskentely kokonaisuudessa sujui alkukäynnistyksen jälkeen hyvin selkeästi ja työ eteni vähitellen. Ensimmäinen veistos oli valmis polttoon ennen joulua, toinen helmikuun lopussa. Aikataulu kahdelle veistokselle oli loppujen lopuksi turhan kireä ja toisen veistoksen kohdalla sainkin tehdä sitä myös viikonloppuisin. Siinä tekemisen riemuun sekoittui välillä huoli aikataulusta pysymisessä.

Valmis teos

Teoksessani "Kaipuu" kaksi naista kohtaavat. Toinen pitää sylissään lahjaa, kultanokkaista punarintaa. Naiset ovat tuttuja toisilleen. Toinen antaa ja toinen on vastaanottaja. Molemmilla naisilla on kimallusta hiuksissaan, merkinä toivosta ja ymmärryksestä. Työni alkulähtökohta oli kuvata viisaita, esikuvallisia naisia. Tehdessäni työtä ajatus muotoutui siitä yksityisemmäksi ja pelkistetyimmäksi.

Tavoite päättötyölleni oli kuvata kokonaista ihmishahmoa ja erityisesti kasvoja. Onnistuin siinä. Sain keskittyä kasvojen muotoiluun ja työskentelyajasta suuren osan käytinkin siihen. Ensimmäisen, nutturapäisen naisen kasvoja katson levollisin mielin ja tunnen onnistumisen iloa monesta kohdasta. Mittasuhteet ovat jossain määrin kohdillaan ja ilme naisen kasvoilla on tyyni ja levollinen. Toinen nainen oli yllättäen haastavampi, vaikka ensimmäisen tekeminen oli takanapäin. Työskentelyssä olisi ollut varmasti apua ensimmäisestä mallina vieressä, mutta sen olin turvallisuus- ja tilasyistä siirtänyt jo kosteana kuivumaan ja polttoon keramiikkaluokkaan. Kuvien kautta muotojen ymmärtäminen oli kuitenkin vaikeaa. Tavoitteenani oli yrittää saada toiselle naiselle lempeä hymy kasvoille. Jotenkin siinä koen onnistuneeni, mutta silmien alue ei muotoutunut sellaiseksi, kuin olisin toivonut.

Aluksi ajattelin hahmojen vartaloiden olevan vielä viitteellisemmät, mutta näin isokokoisessa työssä sellaisen toteuttaminen olikin yllättäen vaikeaa. Kokonaisuuden hahmottamisen kannalta osille tuntui olevan tärkeitä löytää enemmän muotoa, jotta sen sai pidettyä kasassa.

. Toinen pitää sylissään lahjaa,
uja toisilleen. Toinen antaa ja toinen on
lusta hiuksissaan, merkinä toivosta ja
vata viisaita, esikuvallisia naisia.
ityisemmäksi ja pelkistetymmäksi.

u ihmishahmoa ja erityisesti kasvoja.
otoiluun ja työskentelyajasta suuren osan
en naisen kasvoja katson levollisin mielin
sta. Mittasuhteet ovat jossain määrin
ja levollinen. Toinen nainen oli yllättäen
en oli takanapäin. Työskentelyssä olisi
vieressä, mutta sen olin turvallisuus- ja
a polttoon keramiikkaluokkaan. Kuvien
in vaikeaa. Tavoitteenani oli yrittää
le. Jotenkin siinä koen onnistuneeni,
ksi, kuin olisin toivonut.

in vielä viitteellisemmät, mutta näin
n olikin yllättäen vaikeaa. Kokonaisuuden
n tärkeätä löytää enemmän muotoa,

Pituutta olisi molemmilla veistoksilla saanut olla parikymmentä senttiä lisää. Yksi
hameosa alhaalla olisi riittänyt siihen. Liian pitkiä niistä tuskin olisi tullut.
Onnistuin kuitenkin kohtuullisen hyvin rakentamaan kokonaisen vartalon, vaikka
niiden tekeminen ei sujunutkaan ihan yksiviivaisesti ja ensimmäisellä kerralla
oikein.

Jälkeenpäin ajateltuna, olisi voinut olla viisasta keskittyä vain yhteen
suurempaan veistokseen. Sen lisäksi työssä olisi voinut olla pienempi veistos tai
joku muu elementti, esimerkiksi maalaus. Aikataulu kahdelle veistokselle oli
turhan kireä.

Alkuperäinen suunnitelmani oli myös maalata perjantaisin Sara Hildén -
akatemiassa, mutta se ei koronarajoitusten vuoksi onnistunut paria ensimmäistä
perjantaita lukuun ottamatta. Muisto näistä kerroista on talletettuna tämän
portfolion kanteen. Vaikka työskentelyyn koululla saatiinkin järjestymään
aikataulut, se tuntui omassa tilanteessani hankalalta. Perjantaimaalaamisen
tausta-ajatuksena oli myös nähdä opettajia ja muita ryhmäläisiä ja saada vaihtaa
ajatuksia tekemisestä, nähdä muiden työskentelyä ja kuulla palautetta omasta
edistymisestä. Näiden keskustelujen puute on ollut päättötyövuonna harmillinen
asia.

Tekemäni veistokset ovat saaneet minut haaveilemaan eri ikäisten kasvojen muotoilun harjoittelusta. Etenkin tahtoisin tutustua lapsen kasvojen mittasuhteisiin verrattuna aikuisten kasvoihin. Kasvojen ja koko ihmisen mittasuhteiden parempi hallinta ja tietojen käyttäminen piirtämisessä tai muotoilussa vaatii vielä itselläni paljon harjoitusta. Toinen ajatus, joka jää kehittymään mielessäni, on suvun naisten kasvojen kuvaaminen suurikokoisina, värikkäinä, abstrakteinakin hahmotelmina.

Koen, että lopputyö on ollut etenkin prosessina tärkeä ja opettavainen. Se mitä siitä syntyi on suuresta koostaan ja työmäärästään huolimatta yksi etappi taiteen tekemisen matkalla, ei lopullinen näyte osaamisesta tai omista mahdollisuuksista taiteen tekemiseen.

Päättötyövuosi on ollut itselleni tärkeä. Sain järjestettyä arkityöstä perjantait vapaaksi päättötyön tekemistä varten ja ensimmäistä kertaa elämässäni keskityin näin säännöllisesti oman taiteen tekemiseen. Se oli merkittävää. Oli paikka ja aika omalle luovuudelle, omille ajatuksille, oman ilmaisun kehittämiseksi. Usein arki etäännyttää olennaisesta. Minulla oli mahdollisuus nyt päästä lähemmäksi sitä.

Pyrkiessäni Sara Hildén -akatemiaan, tein tutkielman luonnon yksityiskohdista. Siinä voikukan hahtuvien keveys, punarinnan iloisuus, sudenkorenon siipien kimallus, perhosen herkyys, omenapuun lehden katoavaisuus ja jäkälöityneen kiven ikaikaisuus kertoivat suhteestani luontoon ja elämään. Jokaisessa kuvassa oli vesivärin lisäksi myös ripaus kultaa ihmeenä, muistutuksena, ilon ja tarkoituksen merkinä. Tästä kaikuna on myös päättötyössäni kultaa ja "Taivaallinen viestintuoja", punarinta. Kuvat pääsykoetöistä portfoliossa ovat muistutus kuljetun matkan alusta ja siitä, miten tärkeät asiat ihmisen elämässä ovat pysyväisiä.

Sivujen 8-9 runo: Eino Leino
"Ikävöi ihminen"
teoksesta Elämän koreus,
Otava 1979

Kuvat: Titta Ylönen
Sivun 13 ylioppilaskuvat
Anni Lassila, Toivo Anttoora
Sivun 33 kuva: Hannu Ylönen

An abstract painting with a rich, textured surface. The left side is dominated by dark, moody colors like deep blue, green, and black, with some white speckles. The right side transitions into bright, warm colors like orange, yellow, and light green. The brushstrokes are visible and expressive, creating a sense of movement and depth.

"Kaipuu"

Titta Ylönen

2021

Kuvataiteen perusopetus,

laaja oppimäärä

Lopputyö

Sara Hildén -akatemia